

QUEEN CON

GOLDEN
ARROW
SE VRACÍ



MEGHAN SCOTT MOLIN

QUEEN CON

Text copyright © 2019 by Meghan Scott Molin
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Klára Vajnerová, 2022
Cover © Danny Schlitz, 2022
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2703-2 (pdf)

MEGHAN SCOTT MOLIN

QUEEN CON

ZLOČINY PODLE KOMIKSU

**PO STOPÁCH GOLDEN ARROWA
KNIHA DRUHÁ**

VENDETA

*Pro Sawyera,
mé malé pokračování*

1. KAPITOLA

„Platí pořád v sobotu ten maraton *Hry o trůny*, nebo mám tvoje lístky prodat?“ Slova mého nejlepšího kamaráda Lawrence si najdou cestu skrz hromadu látek, kterou snáším po schodech dolů do sklepa jeho salónu. Ten jsme z obyčejného šatníku proměnili na kostýmový ráj. Oblečení zaplňuje skoro celý prostor, netuším, kam dnešní přírůstky narveme. Úspěšně jsem se prodrala zrezivělými dveřmi, vyhnula se skládací židli a obešla kovový pracovní stůl, které společně tvoří Lawrencovu kancelář. Na rozdíl od zbytku salónu, který díky přívalu nových klientů prošel přes léto renovací, pracovní je zatím na seznamu. Vlastně jsem svého archivního hnědého forda dneska zaparkovala vedle Lawrencova „nového“, nablýskaného dodge challengeru z roku 2008. Chudák moje Millenniumkraksa vedle něho vypadá ještě ubozeji. Matteo se mi snaží domluvit už asi měsíc, abych si začala šetřit na „bezpečnější vozidlo“, ale já bych spíš chtěla hezoučké žihadlo, jako má Lawrence.

To si ovšem nikdy nebudu moct koupit, pokud nepřijdu na způsob, jak si vydělat víc peněz. Snížila jsem si úvazek jako autorka komiksů v Genius Comics, abych se mohla také věnovat kostýmnímu návrhářství, což bylo úžasné rozhodnutí,

byť neprozíravě nezištné. Lawrence je můj největší a – řekněme si to upřímně – jediný stálý klient. Poté, co jsem loni vyhrála módní soutěž Miss Galaxie na Comic-Conu San Diego, jsem obdržela asi tunu poptávek, ale málokterou jsem dokázala proměnit v opravdovou zakázku, jakmile se druhá strana dozvěděla, kolik by to stálo. Plánuju se teď zdokonalovat a zefektivnit svůj tvůrčí proces při šití Lawrencových outfitů a postupně raději než mezi pobudy na internetu nabírat další klienty mezi královnami dragu. Pořád si říkám, že když tomu budu věnovat dost času a půjdu do toho s vervou a láskou, vesmír se mi odmění a vrátí mi to. Jen doufám, že ve formě stodolarovek a/nebo novějšího, funkčního auta.

„Jo, sobota pořád platí. Snad to vyjde i Matteovi... pomohl bys mi, prosím?“ Proužek blyštivé stříbrné látky se houpe nebezpečně blízko špiček mých bot, jimiž šoupu směrem ke dveřím naproti schodišti. Nohama slepě zašmátrám po podlaze šatníku, dokud nenarazím na židli, přes kterou následně přehodím hromadu látek, a vděčně vydechnu.

„Vypadáš zmoženě, holka moje.“ Lawrence se natáhne po hromadě, co jsem zrovna složila na židli, takže mu akorát pošlu pohled, který křičí: „Pozdě, chlapci!“

Popadnu ze štendru první kostým, zlato-černý, na číslo inspirované cirkusáckou estetikou, nad kterým jsem minulý týden strávila asi dvacet hodin práce. „No jo, někdo má o víkend drag revue a nutně potřeboval přešít čtyři kostýmy. Takže. To říká ten pravej.“ Dobře vím, že sám mele z posledního, když teď balancuje vzkvétající podnikání se svou pravou láskou, vystupováním v záři reflektorů.

Seshora zaslechneme zazvonit zvonek u dveří, což jen potvrdí mou myšlenku, a já obrátím oči v sloup. „Neříkal jsi, že teď nemáš nikoho objednaného, Lawrenci?“ Snažím se neznít příliš úsečně. Lawrencův úspěch na jevišti i mimo něj sponzoruje velkou část mého vedlejšáku. Jestli bude chtít, abych se stavila ještě večer po práci, udělám to pro něj.

„Nemám. Nebo bych aspoň mít neměl,“ zamračí se Lawrence, ohlédne se přes rameno a nakoukne do salónu skrz škvíru ve dveřích. „Snad to bude jen někdo z ulice. Mrknu se, jestli někoho nečekám.“

„Za dvě hodiny mám týmovou schůzku v Geniusu. Můžu se tu stavit potom.“

„Hned jsem tam!“ zavolá do salónu, přejde k pracovnímu stolu a začne listovat velkým papírovým diářem. Taky už by se mohl se svým plánováním přesunout do digitálního věku. „Ten nový brigádník mě stojí víc nervů, než za kolik mi stojí.“

I zezadu zřetelně vidím, jak mu ztuhnou ramena. Instinktivně přepnul do vojenského módu. Ať už se v tom diáři píše cokoliv, pořádně ho to rozzlobilo či rozrušilo. Podle toho, jak vyběhne ke dveřím do salónu, bych tipovala spíš to rozzlobení. Vykoukne zpoza dveří a já se k němu přidám.

Usilovně zavzpomínám na Stana Silničku z *Vězně z Azkabanu* a jevištně zašeptám: „Kam to brejlíš?“

Lawrence tak upřeně zírá na postavu u recepčního pultu, že doslova nadskočí, když na něj promluví.

„Šmarja, Lawrenci. O co tu jde?“ zeptám se ho a po zádech mi přeběhne mráz. Znovu pohlédnu dopředu do salónu a prsty téměř už chmatám po telefonu. Od našeho případu ještě neuteklo dost vody, a tak hned všude vidím bubáky. „Mám zavolat Matteovi?“

Lawrence zakroučí rameny, jako by se rozcvičoval před zápasem. „Ne, neblbni. Jak vypadám? Na to radši neodpovídej. Stejně nemám čas s tím něco udělat.“

„Co. Sakra. Vyšiluje?“ zamumlám si pro sebe, když sleduju, jak kráčí napříč potměným salónek k přijímacímu pultu. Po chvíli se mu napětí z postoje vytratí, a tak zmateně zavrtím hlavou a vydám se kanceláří zpátky do šatníku.

Lawrencovo chování ve mně probudí zvědavost, a tak se *úplnou náhodou* podívám na dnešní datum v otevřeném diáři.

Až na zkoušení kostýmů na dnešní odpoledne nemá nic naplánovaného. Ale pod poznámkou je nalepený žlutý lísteček, na kterém se neznámým rukopisem – předpokládám, že patří tomu brigádníkovi – píše:

Nějakej Stevie se tu stavoval pro termín, ale chtěl mluvit přímo s tebou. Prej se staví pozdějc, aby se objednal.

Tak z tohohle Lawrence vyšiluje? Z tohohle lístečku? Zamířím do šatníku, ale mrknu přitom dopředu do salónu. Lawrence už zase vypadá úplně v klidu a prodává nějakému muži několik lahvíček produktů na vlasy. Pokrčím rameny, kecnu sebou do změti kostýmů a hlavu si položím do měkoučkého obláčku růžové nadýchané sukně. Po celém těle se mi rozleje únava, takže mě vůbec nepřekvapí, že během těch pár minut, než se Lawrence vrátí, stihnu málem usnout.

Dřepne si vedle mě tak, aby se jeho tmavě hnědé oči ocitly ve stejné výšce jako ty moje. „Jsi si jistá, že chceš takhle pokračovat? Všechno ti teď utíká skoro rychlostí světla.“

„A nechat nějakýho břídila, ať tě oblíká? Nebo hůř, dovolit ti, ať si něco ušiješ sám?“

„Já nešiju. Já okouzluju. A občas něco spíchnu. V časech krize umím použít tavnou pistoli.“

Zadržím zívnutí, ale narovná se. „Vždyť se mi splnil sen, Lawrenci. Tak pojď, jdeme to vyzkoušet.“

Po pár minutách se osmělím a zeptám se: „No a kdo je Stevie?“

Pod rukama cítím, jak Lawrence ztuhne. „Cože?“

„Všimla jsem si toho lístečku v diáři. Kdo je Stevie? Tvůj úhlavní fanoušek?“

Zasměju se, ale Lawrence na místě zmrzne.

„Ale no tak, Lawrenci, uklidni se. Vždyť tě jen škádlím... moment – ty se červenáš? Tak teď mi teda rozhodně musíš říct, kdo to je.“

„Nikdo,“ odsekne Lawrence. „Jenom kamarád z dřívějšíka. Začnou vylézat z nor po hejnech, když se objevíš v televizní talk show. Můžeme se věnovat tomu zkoušení?“

Je zřejmé, že se o tom nechce bavit, a tak ho poslechnu, ale zároveň si umanu, že se na Stevieho musím zeptat Ryana. Nechci, aby Lawrence někdo využíval kvůli jeho nabytému slávě.

Když přetahuju Lawrencovi cirkusácký kostým přes hlavu, cinkne mi telefon. Zaseknu se a napadne mě, jestli mi nepíše Matteo. Měla bych k jeho kontaktu přiřadit specifické zvonění, abych věděla, že mi píše on, i z druhé strany pokoje. Zatím s tím otálím, protože přidělit své drahé polovičce vlastní zvonění mi přijde jako zcela zásadní krok ve vztahu. Jsem připravená Matteovi věnovat nějakou oblíbenou písničku nebo hlášku navěky? Přemýšlela jsem nad tou starou úvodní znělkou Captaina Ameriky, jak hází svým mocným štítem, ale říkala jsem si, jestli to není příliš prvoplánové –

„Hodláš mě v tom nechat?“ Ozve se tlumeně Lawrencův hlas zpoza šerpy prošívané korálky.

„Jo. Jasně. Promiň.“ Stáhnu mu ji dolů a odkryju tím Lawrencův podrážděný obličej. Má rozčuchané vlasy, které mu v poslední době dorostly až do krátkého afra, a tvář poškrábanou od flitrů. „Ha – no – asi ti tady ze strany našiju další zip.“

„Doufám, že vás s Atlantou ta líbánková fáze rychle přejde. Fakt jste oba jako –“

Můj mobil se rozezvoní. Lawrence obrátí oči v sloup a pokyne mi, ať jdu ten hovor vyřídit. Zůstane stát na místě, protože kostým ho svazuje jak svěrací kazajka, zatímco já jdu zvednout telefon. Nevolá mi Matteo, ale můj šéf Andy. Padne to do hlasové schránky, což mi nevadí, protože stejně radši esemeskuju, než telefonuju – je to o tolik jednodušší.

„Aha,“ zamumlám poté, co si přečtu zprávu, a jednou rukou se snažím Lawrencovi pomoci prostrčit paži rukávem.

„Aha' tyhle rukávy jsou moc těsné?“

„Vypadá to, že od doby, co jsem ti brala na tenhle kostým míry, jsi chodil až moc do posilovny, Lawrenci. Jak mám asi tak předvídat vypracovanost tvých bicáků?“

„To zní jak balicí hláška, ale já to přijmu jako kompliment. Prosím, na tenhle víkend počítej s vypracovaností mých bicáků.“

„Dobře.“ Ty rukávy jsem mu ušila strááášně úzký. Nechápu, na co jsem přitom myslela.

„Volal ti ten tvůj koloušek, aby ti zlomil srdce?“

„Ne – Andy.“

„Andy...“

Plesknou Lawrence do paže. „Andy, vedoucí mého týmu Andy.“

„A co ti můj starý dobrý kamarád Andy chtěl?“

„Jenom“ – cuknu se zipem a jen trochu mě překvapí, že ho nevytáhnou až nahoru; budu mu muset povolit stehy na ramenou – „mi chtěl říct, že“ – znovu cuknu zipem a pak to vzdám a zaměřím se místo toho na nařasený cíp fraku – „budou do našeho týmu nabírat nového grafika, když mám teď jen částečný úvazek.“

Lawrence zabručí, na nic jiného se možná ani nezmuže, protože ho upnutý korzet pořád poněkud dusí. Trochu mu rozepnu zip a on zatřepe rameny. „A to je dobře?“

„Nevím. Snad jo. Je trochu zvláštní někoho přibírat do naší komiksové rodiny, ale taky mu nic jiného nezbyvá vzhledem k tomu, že mi ze všech těch zakázek jde hlava kolem.“

Další kostým jsou přiléhavé stříbrné koktejly s výrazným pasem a velkou mašlí kolem krku. Je to můj oblíbený kousek, jsem na něj pyšná nejvíc ze všech. Paradoxně jsem ho měla ušitý mnohem rychleji než ten cirkusácký.

Uprostřed zkoušky zacinká Lawrencovi telefon. Pak znovu a zas a zas. Natáhne se pro něj, prolétne několik zpráv a stáhne přitom obočí do popuzeného výrazu.

„A u tebe je všechno v pohodě?“ zeptám se skrz sepnuté rty svírající několik špendlíků a jedním z nich opatrně zaberu kus látky.

Neodpoví mi, popošoupne se napravo a navzdory mým protestům sáhne po ovladači a zapne starou plazmovou televizi.

Šinu se za ním, jak jen to jde. „Tuhle věc jsi nezapnul snad od toho večera, kdy jsme si dávali maraton *Firefly*... to je jak dlouho? Pět let?“

Lawrence na to nic neřekne. Jako posedlý přepíná kanály plné pofidérního denního bezplatného vysílání. Co se tu sakra děje?

Napadne mě, že se možná snaží najít reprízu svého účinkování v talk show Jimmyho Fallona. Je celý na větvi z toho, že byl minulý týden hostem v *The Tonight Show* a splnil si životní cíl. Rychle se rozkřiklo, že známá královna dragu z L. A. byla klíčovým pomocníkem vyšetřování zločinů dvojitého agenta, a média se z toho mohla zbláznit. Lawrence si mediální pozornosti užíval, i když nebyl jedinou novou celebritou letošního léta. Golden Arrow, maskovaný ochránce sociální spravedlnosti, nám pomohl polapit agentku Sosovou – která z kariéry ve federální agentuře DEA přesedlala na překupování drog – při napínavé honičce napříč Comic-Conem San Diego a prostřednictvím mého oblíbeného komiksu *Hooded Falcon* poukázal na spojitosti mezi ní a třicet let starou nevyřešenou vraždou otce mého šéfa. Golden Arrow za sebou nechával stopu vodítek, nasprejované obrysy králíka, poznámky v mém osobním skicáři a spoutané drogové dealery a přitom doufal, že si losangeleská policie spojí drogové zločiny dneška s těmi, které zobrazuje můj oblíbený klasický komiks.

Když jsem dala dohromady Arrowova vodítka a své znalosti starých vydání *Hooded Falcona*, podařilo se mi odhalit, že předtím, než zemřel, psal Edward Casey senior – otec mého současného šéfa – o skutečných zločinech drogových

kartelů a o skutečném zloduchovi. Zloduchovi, který zjistil, že se jeho nekalé úmysly chystá Casey senior ve svém komiksu zveřejnit, a tak ho zavraždil, zametl za sebou stopy a třicet let si užíval bezúhonnosti a pozice agenta DEA. Vsazení vraha mého idola z dětství za mříže měl být zlatý hřeb mého života. Během vyšetřování jsem potkala svého nezvykle normálního přítele, utvrdila jsem se v tom, že Lawrence s Ryanem jsou moje rodina a partáci do nepohody, a navíc jsem nemusela strávit jedinou noc za mřížemi. A přes to všechno, i když můj život najel do úžasných, nových kolejí, mi stále nedávala spát skrytá identita naše maskovaného pomocníka.

Lawrence pochopí mou odmlku jako nevyřčenou otázku ohledně jeho momentální posedlosti sledováním televize.

„Cleopatra je ve zprávách,“ řekne, aniž by odtrhl pohled od obrazovky.

Obočí mi vystřelí nahoru. „Tvoje úhlavní sokyně Cleopatra?“

„Ta a žádná jiná,“ zašklebí se. „Moje... ehm... nová popularita ji úplně netěší. Je to jenom horší. Doufám, že tenhle víkend na drag revue nebude dělat žádné problémy.“

Cleopatra představuje na jevištích drag show Lawrencovu největší konkurenci. A zatímco Lawrence sklidil díky účasti v *Drag Divas* (strašně populární soutěžní reality show v televizi) a vyšetřování Golden Arrowa uznání a chválu, Cleopatra se do televize nedostala vůbec a taktak se zuby nehty drží na své lokální drag scéně. Teď ale její nalíčená tvář plní obrazovku.

„Přesně tak, o víkendu od devíti v Pink Boa v Santa Monice,“ oznamuje a špulí přitom pusou na reportérku. Make-up má oslnivě výrazný – dlouhé umělé řasy s pírky, velkorysou vrstvu blyštivých růžových očních stínů, které ladí s její barbínovskými růžovou třpytivou róbou, bílým péřovým boa a vyčesanou parukou – drag look se vším všudy. Abych pravdu řekla, na královnu dragu v denním světle vypadá dost dobře, ale tohle

Lawrencovi samozřejmě neřeknu. To už reportérka začne svou krátkou reportáž o dragu pomalu ukončovat.

Lawrence se mračí na obrazovku. „Aspoň dělá jenom promo. Nechápu, jak se tam dostala, když to všechno pořádám já. Ani jsem netušil, že chtějí natočit –“

Cleopatra se nakloní před reportérku a skočí tím do řeči jí i Lawrencovi. „Ani jsem vám nestihla říct téma večera.“ Zvedne ruce nad hlavu a zatřepotá jimi jak hvězda Broadwaye. „Kápě a kostýmy, noc se bude nést v duchu superhrdinů a bude to kouzelné.“

„Si dělá –“ Lawrence nadávku ani nedořekne.

Podívám se na něj, oba dobře víme, že téma večera je „Cirrus královny noci“. Napětím se mi začne stahovat žaludek.

Cleopatra už svým tělem v podstatě blokuje výhled na reportérku, která se s tím vyrovnává překvapivě dobře na zpravodajku regionální televize. „Jo, budeme mít superhrdinská čísla. Moje bude samozřejmě nejlepší, takže si nezapomeňte přibalit peníze na dýška, miláčkové. A po představení pořádám afterparty v Zebra Lounge. Koukejte dorazit v kostýmu, a taky –“

To už musím Lawrence fyzicky zadržet, aby se na televizi nevrhl. Nadává a mumlá slova jako „sabotérka“ a „propaguje jen sama sebe“ a několik velmi kreativních způsobů, jak by mohla jedna queen druhou usmrtit pomocí silonek.

Několik dalších vět neslyšíme, protože zápasíme o ovladač, kterým se Lawrence snaží mrštit po televizi. Místo toho omylem zesílíme zvuk a reportérčin hlas se rozezní místností tak hlasitě, že si oba zakryjeme uši rukama a ovladač spadne na zem.

„A tím ‚zvláštním hostem‘ máte na mysli toho, koho si myslím?“

„To si pište. Bude to *zlatý* hřeb večera,“ afektovaně se zachichotá a pak pohlédne přímo do kamery. „Řeknu to takhle, navázala jsem kontakt s jednou z nejpobláznějších... ikon...“

našeho města a teď na podzim přijde možná na jeden anebo taky na všechny moje večírky. Která varianta je správně, zjistíte jediné, když dorazíte!“

Reportérka pohlédne zpátky do kamery a tváří se, jak kdyby vyhrála na olympiádě. „Milí diváci, u nás jste se o tom dozvěděli jako první. O víkendové drag revue a pak, snad ještě zajímavější zprávu, o možná prvním veřejném vystoupení Golden Arrowa. Joy? Andrew? Zpátky k vám do studia.“

Moderátoři ve studiu vypadají docela vykuleně z toho nečekaného zvratu a Lawrence už vytáčí něčí číslo v telefonu. Za pár vteřin na někoho nesrozumitelně křičí a já dál zírám na televizi.

Golden Arrow.

„To není možný,“ řeknu si spíš pro sebe než pro zbytek místnosti.

„Jasně že to tak nejde – jde jí jenom o pozornost médií. Ta tuctová kráva,“ křičí Lawrence do telefonu, strhává ze sebe zbytky kostýmu a hází je na podlahu vedle židle. „Budeme to šití muset odložit. Najednou mám spoustu práce.“

Posbírám všechny látky na jednu hromadu a neustále přitom pomrkávám po svém telefonu. Dovedu si představit, že ten Matteův teď zvoní ostošest. „Jo, já taky,“ řeknu a odejdu bez rozloučení za zvuků Lawrencova láteření a lamentování z šatníku.

2. KAPITOLA

Málokdy se stává, že se Lawrence rozhodne obléct sám bez posledních štychů a úprav, ale v pátek večer sedím v obecnstvu jako každý jiný divák. Podnik je narvaný k prasknutí a neobvyklými diváky – vypadá to, že Cleopatřin mediální poprask měl úspěch. Nevím, jestli z toho mám být nadšená, nebo naštvaná, a tak radši zírám na nové diváky. Po mojí levici sedí vysoký, tmavý chlap s nádhernými vlasy u stolu se skupinou mužů v oblecích všech odstínů manažerů. Takoví sem obvykle nezabloudí. Ale není se čemu divit..., příslibem možného spatření Golden Arrowa si Cleopatra získala pozornost světa.

I když je větší návštěvnost pro všechny dobrou zprávou, nejenže Cleopatřin televizní rozhovor Lawrence naštval, způsobil dominovou reakci, na jejímž konci vzniklo zcela nové vystoupení zahrnující hrstku spřátelených královen dragu, byly narychlo nazkoušeny nové choreografie a na webu drag revue došlo ke změně informací o události tak, aby obsahovaly frázi „noc superhrdinů“. Až do středy byl Lawrence jen hromádka vy-stresovaného neštěstí, ale pak se něco změnilo. Tvrdil mi, že se na něj usmálo štěstí, a taky říkal něco o „tajné zbrani“ – a hned nato mi zakázal se přijít podívat na kostýmovou i technickou zkoušku, abych si nezkazila překvapení. S potěšením jsem

se vzdala kostymérských povinností, abych strávila čtvrtední večer s Matteem, ale... musím říct, že mám trochu tik v oku, když pomyslím na všechny ty drobné úpravy, které dnes večer nemůžu doladit. Na normální přehlídce by tohle nebyl žádný velký problém. Avšak královny dragu svoje outfity využívají přímo do úmoru... zřím ve své budoucnosti přešívání lemů.

„Lidi je tu fakt dost,“ zamumlá Ryan a rozhlíží se od našeho malého kulatého stolku po přeplněné místnosti, kde už zbývá místo jen na stání. Podívám se Ryanovi přes rameno a zahlédnu u zadní zdi Simona, Kylea a Teje, jak sedí kolem jednoho stolku a nepokrytě civí na všechny kolem sebe. Simon se před měsícem rozvedl a Kyle ho od té doby jako správný nejlepší kamarád vodí na nejrůznější večerní akce, aby mu dokázal, že pro jedno kvítí slunce nesvítí. I ke mně se v kanceláři dostaly útržky drbů, a tak bych mu přála, aby mu další kvítí neuteklo s účtním.

Na chvilku mě přepadne pocit provinilosti, že pozvat ho nenapadlo mě, což je samo o sobě novinka. Až do letoška jsem nebyla ta nejprátelejší, nejsrdečnější kolegyně. Mám radost, že sem dnes přišli, i když to není kvůli jejich hluboké lásce ke dragu. Jsou tu, protože je – stejně jako většinu L. A., jak je z dnešní účasti patrné – fascinuje Golden Arrow. Podnik Pink Boa není sám o sobě příliš prostorný, ale když ho napěchujete rozparádným davem, jenž touží spatřit mezi sebou opravdového superhrdinu? Připadám si tu jak v kotli rockového koncertu.

Na stůl přede mnou zhurta dopadne sklenka martini, úspěchaná číšnice se mi ani neobtěžuje omluvit za to, že tím velkou část mého drinku vylila. *Aspoň v tomhle kotli podávají martini*, pomyslím si, usrknu ze své sklenky a okamžitě se zakaboním. *Vodové, podprůměrné martini*. Povzdechnu si.

„Štvou tě lidi? Nebo martini?“ zeptá se Ryan a vrhne na mě kritický pohled. Jasně, hudba tu hraje o síle asi bambiliónu decibelů, ale on zaslechne moje jediné tiché povzdechnutí.

„Obojí.“

„Poslední dobou furt fňukáš. Skoro bych čekal, že pravá láska to tvoje věčné mrzoutství vyléčí. Znáš to. Hlava v oblacích. Jako dvě hrdličky. A tak vůbec.“

„Zrovna ty máš co říkat,“ odseknu, opřu se do židle a významně pohlédnu na prázdnou židli u našeho stolu. „Tvůj komplic tu taky není.“

Ryan sebou tak trhne, až nadskočí stůl a moje martini utrpí další neodvratnou újmu. Moje takřka nepitelné martini za dvanáct babek. „Co sakra blbneš, Ryane?“

„Omlouvám se, že jdu tak pozdě,“ ozve se hlas za námi, a zatímco utírám rozlitý alkohol koktejlovým ubrouskem, vidím, jak se kolem Ryanovy hrudi ovinou dvě paže. Nemusím jí ani pohlédnout do obličeje, abych ihned poznala viceprezidentku Genius Comics a Ryanovu přítelkyni v jednom, Lelani. „Nechtěla jsem tě vylekat. Myslela jsem, že slyšíš, jak na tebe volám,“ omlouvá se, skloní se k němu a vlepí mu rychlou pusu na tvář, než se usadí na volnou židli.

Osvětlení v sále se na chvíli ztlumí, čímž všem naznačí, že vystoupení brzy začne.

„Super, no, teď mi tady pan Nešika dluží drink,“ remcám nespokojeně. Sklenici mám rozhodně spíš prázdnou než plnou a oliva je taky v trapu. Upřu neúprosný pohled na Ryana a snažím se jako Magneto vznést jeho peněženku do vzduchu silou vlastních myšlenek. Nepovede se mi to, ale stejně mě pochopí a snaží se mávnout na servírku. Když se i tato akce mine účinkem, rezignovaně si povzdechne a začne se prokousávat mořem diváků k přeplněnému baru, čímž mě nechá s Lelani o samotě.

Dlouhé dvě minuty srkám poslední slzičky svého martini. Lelani si prohlíží nehty poté, co si dlouze a okázale sundávala sako. Nikdy netuším, jestli bychom si měly povídat o práci, nebo naopak. Ne že bych zrovna věděla, jak ráda tráví svůj volný čas, o jejích mimopracovních aktivitách vím jediné to,

že byla zasnoubená s Matteem, a o tom se mi zrovna povídat nechce. „Zasekla ses v koloně?“ Vyploďm ze sebe ve chvíli, kdy už se to napjaté ticho mezi námi nedá déle ignorovat.

„Hmm? Jo tak. Ne, byla jsem v zákulisí. Jsem tu už pár hodin.“

Položím sklenku na stůl a bedlivě si Lelani přeměřím. Možná jsem ji v tom šeru přeslechla. „V zákulisí? Tady?“ Čímž myslím to zákulisí, do kterého mi Lawrence, respektive Latifah dnes razantně odepřela přístup.

Lelani se na mě zakření jak kočka Šklíba. „Jo, pomáhala jsem Latifě s posledními detaily dnešního vystoupení.“

„Tys pomáhala. Latifě.“ Nedává mi to smysl, a tak jediné, co zvládám, je papouškovat její slova.

„Byla jsem jen drobný článek většího týmu. Nechci ti zkazit překvapení,“ ušklíbne se na mě. Mám pocit, že si užívá, jak ví něco, co já ne.

„Většího... týmu?“ zahuhlám, nechápu, co to má přesně znamenat. Ona nepatří do našeho obvyklého týmu: Latifah, Ryan a já. Proč mohla ona do zákulisí a já to měla výslovně zakázáno? Na odpověď nemusím čekat dlouho. Zrovna když Ryan zapluje zpátky k našemu stolu, osvětlení v sále nadobro pohasne.

Téměř okamžitě se Latifah objeví na jevišti v nádherném bílém kostýmku se zvonáči. Rychle mrknu, abych lépe zaostřila. To není jeden z kostýmů, které jsem ušila na dnešní večer. O co tu jde?! Naprosto vypnu zvuk, neposlouchám, co Latifah říká na úvod divákům, a jen důkladně zkoumám její outfit. Pak se konečně trochu uvolním, protože rozeznám části svého původního díla – kostýmek, který jsem stylizovala do Elvise, někdo přepíchnul, založil, vyšperkoval a snad tavnou pistolí slepil do útvaru, jenž teď připomíná sedmdesátkový diskó oblek. Ale kdo to byl?

„Slíbili vám superhrdinskou show,“ zapřede Latifah do bezdrátového mikrofonu, „a tak jsme si řekly, že se na tom

tématu pořádně vyřádníme. Naservírujeme vám pláště a masky a flitry a sexy bojovníky se zločinem, dnes večer vás čeká bitva ve zpěvu na playback v mimořádném speciálu SuperQueen versus SuperQueen! Budeme šik a boží a sexy, a – vždyť to dobře znáte – proto jste sem přišli, ale dneska to odstarujeme s hlasitým kapow!“ Latifah se předkloní a vyzývavě předvede svůj výstřih, pak se však rychle narovná a vykopne jednu nohu vysoko do strany, aby dala na odiv svou mrštnost karatistky.

Publikum spustí obdivný aplaus, Latifah si uhladí kostým, přejíždí si rukama svůdně po křivkách a koketuje přitom s divákem v první řadě. „Užíváš si ten výhled, brouku? U Latify nikdy nevíš, co přijde; moji kluci musí být připravení úplně na všechno, jestli mi rozumíš...“ Pohlédne do druhé řady stolků, jakmile se diváci podle jejích očekávání zasmějí. Latifah je rozená showmanka, a tak jen já zpozoruju drobné zaváhání v jejím projevu, když si prohlíží osazenstvo stolků v naší sekci. Na chvíli se její ostrovtip umlčí. Vidím, jak poskakuje pohledem z místa na místo, a dokonce se jí přes rty prodere malé, překvapené „ach“, než bleskurychle vykouzlí další široký úsměv na tváři, pohoupne se v bocích a upře pozornost na další sekci stolků. Celé to trvalo pár vteřin, ale jsem si jistá, že ji něco rozhodilo.

Natahuju krk do všech stran a snažím se zmerčit něco neobvyklého, ale trkne mě tak maximálně stůl plný mudlů v oblecích. Ano, sice to není běžná sorta lidí, co sem chodí, ale Latifu by přece nerozhodili, ne?

Latifah je zpátky na jevišti a ve svém živlu a nikdo kromě mě si ničeho nevšiml. „Rozdělili jsme se do dvou superhrdinských týmů a hodláme bojovat na život a na smrt – no, to spíš ne. Víte, jak těžký je dostat krev z bílý kůže? A tenhle oblek ještě voní čistírnou, miláčkové. Takže tomu spíš říkejme bitva na život a na ostudu. Dýška a aplaus rozhodnou o vítězi a ten dostane tohle!“ Latifah se rozmáchně stříbrným flitrovým

pláštěm, ladně s ním zavíří a přehodí si ho přes rameno. Hned nato si na hlavu plácne obří lacinou korunku a spiklenecky na publikum mrkne. „A taky výsadu uspořádat halloweenskou drag revue. Právo se chvástat, právo uspořádat show, a navrch ještě korunka. To se bude Týmu Latifah líbit.“

„Ne tak zhurta, holka.“ Na jeviště vklouzne tanečním krokem Cleopatra a uzme Latifě korunku z hlavy. „Brod je ještě daleko.“

„Budeš stahovat kalhoty?“ vypálí Latifah.

„To by se ti tak líbilo,“ odsekne Cleopatra a diváci se rozesmějí. „Tým Cleopatra je připravený vám to pořádně natřít, ale hlavně nezapomeňme, že to já znám tu skutečnou celebritu –“

„Tvoje máma není žádná celebrita,“ přeruší ji pohotově Latifah pro pointu, ale já si všimnu, že chtěla Cleopatru zarazit předtím, než začne vykládat o Golden Arrowvi. „Ať vyhraje ta nejlepší queen!“ Potřesou si rukama, až jim u toho chrastí náramky a šustí bílé třásně, a přitom se zubí jedna na druhou v dokonalé kombinaci teatrálnosti a přátelské soutěživosti. Jen já si všimnu, že Latifah narovнала páteř a zatála čelist. Pro ni dnešní show není pouhá okázalá soutěž, ale něco mnohem důležitějšího – hodlá bránit svůj rajón i pověst a Cleopatru nemíní nechat vyhrát jen tak.

Diváci začnou nadšeně tleskat. Je normální, že se spolu utkávají dvě královny dragu, ale tahle novinka – týmová soutěž – slibuje nejen zábavu, ale i nelítostný konkurenční boj. Latifah a Cleopatra následně předvedou komické divadélko, když si házejí směšně velikou mincí, aby rozhodly, která vystoupí jako první. Publikum jim to žere i s navijákem, někdo si dokonce stoupá, aby lépe viděl, která strana mince padla.

„Panna!“ zachichotá se triumfálně Cleopatra, sáhne si do kapsy přiléhavého, černého, kočičího kostýmku a vytáhne černou superhrdinskou masku. Předá Latifě mikrofon, nasadí si masku a vyvedeným ninja skokem přeskočí na pravou část jeviště.

O pár vteřin později se napříč salónkem rozezní zvuk kytarového riffu a já hned poznám Princův hit „Batdance“, který jsem poslouchala v pubertě. To, co se začne odehrávat před našimi zraky, lze popsat jedinečně jako natřásání boků superhrdiny grunge. Cleopatra v kostýmku Catwoman hraje sexy šelmičku, která se lísá k fešnému Batmanovi ve třpytivých legínách. Pak se k nim přidá ještě třetí queen v kýčovitém obleku sexy genderově nonkonformního Robina (Graysona samozřejmě, ještě před Nightwingem – má dobrý vkus) v masce. Hudba se změní v „Iron Mana“ od Black Sabbath a do toho začne skupinka blyštivých superhrdinek zuřivě hrát na vzdušné metalové kytary. Vypadají skvěle. Vážně fantasticky. Polovina diváků tleská vestoje a nadšeně je povzbuzuje, když píseň končí ikonickým refrénem a slovy: „Jsem Iron Man.“

Nemůžu si pomoci a tleskám taky, i když jsem zarytý fanoušek Týmu Latifah. Jejich vystoupení se zkrátka od běžné drag show natolik liší, že je to příjemná a vítaná změna. Pohazování hlavou do metalového rytmu sice není žádný choreografický zázrak, ale kombinace tvrdé hudby a legračních kostýmů diváka přinejmenším zaujme.

Cleopatra klečí na pódiu, kde právě dohrála na imaginární kytaru, načež se zvedne a zaječí do davu: „Ať žije Golden Arrow!“ Zamává uchváceným divákům a odejde ze scény. Jeviště je následně zasypáno dýšky a peníze vybírají i uvaďeči. V žaludku mi začne bobtnat nervozita a obavy. Latifah je velmi nadaná performerka, ale... tohle číslo bude těžké následovat. A protože jsem neviděla naprosto nic z toho, co si za posledních pár dnů připravila, můžu jen doufat, že to zabere. Chci, aby můj kamarád zvítězil, ne aby šel domů s cenou útěchy.

Vůbec nechápu, proč jsem se strachovala. Jakmile se z repráků rozdují první noty „Super Trouper“ od ABBA, ztrácím obavy a hltám tu show zplna hrdla. A ještě víc ve chvíli, kdy

se na scéně objeví nejen Latifah, ale celý tucet královen oblečených do bílých kostýmů – čtyři z nich poznávám jako Latifiny blízké queen, ale dalších osm jsem v životě neviděla.

Rozehrají před námi krásnou choreografii. Nejprve s vojenskou přesností nastoupí na jeviště a následně začnou tančit s hůlkami jako sexy mažoretky do rytmického umpa-pá, umpa-pá. Latifah stojí vepředu jako oslnivý generál armády disko superhrdinek. Pak se hudba změní do elektro verze písně „I am Superman“ a na jevišti se rozpoutá divoká taneční párty. Ze stropu se spustí lano a někdo se na něm zhoupne nad scénou. Artista je celý v bílém, ale má zlatý plášť, masku a přes prsa trikotu nakreslený zlatý šíp.

Publikum kolektivně zalapá po dechu a mně se zastaví srdce v hrudi. Že by tohle byla Latifina tajná zbraň? Golden Arrow? Přece by se neproducíroval na drag revue.

„Hele, to je Daniel!“ vypískne Lelani. Vypískne. Dosud jsem si nedokázala představit, že by takhle rozverného činu byla schopna, ale je to tak. Zachytí můj pohled a usměje se na mě. „Účinkuje v tom.“

Divákům to dojde zhruba ve stejnou chvíli jako mně, ale ten poryv nadšení jen dodá Latifině show šťávu. „Daniel“ rozparádí celý sál, když začne naoko bojovat se všemi doprovodnými tanečníky na jevišti, jako by byli zločinci. Latifah a dvě další queen se k němu v těch upnutých a propracovaných kostýmech přidají s překvapivě zdařilými kopy. Pak se postaví do klasické pózy *Charlieho andílků* a celé číslo zakončí Daniel, který přemetem skočí Latifě přímo do náruče zrovna ve chvíli, kdy skončí hudba.

Nikdy jsem nic podobného neviděla. Tleskám vestoje. Lelani tleská vestoje. Ryan vedle mě stojí na židli a hlasitě hvízdá na prsty. Na jeviště přiletí podprsenka. Latifah vyhodí Daniela do vzduchu a on mrštně přistane, dramaticky si svlékne masku z obličeje, vezme Latifu za ruku a ukloní se, jako by celé jejich vystoupení byla do detailu propracovaná inscenace.

Na jeviště dopadá sprška mincí a bankovek, celé obsazení se ještě jednou ukloní, než odejde ze scény.

Není pochyb o tom, kdo dnešní soutěž vyhrál. Příval peněz určených pro Tým Latifah vysoce převyšuje sumu, která přiletěla na jeviště po Cleopatřině vystoupení. Jak se to ale Latifě proboha povedlo všechno zařídit? Polovinu těch tanečníků jsem nikdy neviděla. A ten týpek, co přiletěl na scénu na laně, popral se s gaunery a pak skočil Latifě do náruče? Ten ani nebyl queen, nebo se tak přinejmenším neoblékl. Krucinál, vždyť Latifah měla i doprovodné tanečníky. Produkční hodnota celého jejího vystoupení mi nejde na rozum.

„Jak se ti to líbilo?“

Zamrkám. Předě mnou stojí Lelani se samolibým úsměvem od ucha k uchu.

„Bylo to... fenomenální,“ odpovím jí a pořád přitom přemítám, jak se to všechno povedlo zařídit.

„Vid' že jo?“ usmívá se Lelani a dál tleská. Publikum pořád šílí, i když většina z nás se už vrací na své sedačky. Jak může po takové pecce drag revue vůbec pokračovat? „Samozřejmě je to jen díky Latifě a Danielovi, kteří to tak rychle dali do kupy.“

Trochu se naježím, když slyším, jak familiárně o Latifě mluvím, ale nemám čas se v tom rýpat. O chvílku později je Latifah zpátky na jevišti a na tváři se jí rozprostírá obrovský úsměv. „Jste tak velkorysé publikum. Přesné výsledky vám sdělíme na konci večera, ale předběžné propočty naznačují, že se přijdete podívat na moji halloweenskou revue.“ Dav zajásá. Latifah zasmává a zasměje se. „No tak, no tak, všichni naši superhrdinští kolegové si pro vás připravili báječná vystoupení, takže nebojte, dnešní večer zdaleka není u konce. Peněženky ať zůstanou pěkně po ruce a vy se připravte na úžasnou podívanou našich talentovaných performerů!“

Zbytek večera proběhne zhruba tak, jak jsem původně předpokládala, i když je rozhodně nabuzenější než normálně tou elektrizující atmosférou, již nastavila úvodní čísla.

Rozhodně je to jedna z nejlepších drag show, jakou jsem kdy viděla – a to je co říct, protože jsem se na ní ze všech ostatních podílela nejméně. Když skončí poslední číslo večera, všechny královny dragu se vrátí zpátky na jeviště v malých plastových maskách Zorra. Divoce tleskám a pískám.

„Uvidíme se za pár týdnů, brzy vám dáme vědět víc!“ oznámí Latifah a všechny vede v divadelně laděné pokloně. Navzdory bouřlivému potlesku davu se Cleopatra pořád šklebí jako ten nejkyselejší citron místo toho, aby se těšila z přízně diváků. Štve ji, že nevyhrála.

„A se mnou se uvidíte už dnes večer, když dorazíte na moji afterparty,“ zavolá Cleopatra do davu diváků, kteří se zvedají od stolků a sbírají si věci. Kolik z nich asi zajde do Zebra Lounge jenom pro případ, že by se tam náhodou objevil Golden Arrow? Pohled mi padne na kolegy z práce, kteří spěšně míří rovnou k východu. Zdá se, že minimálně tři super-geekové tam budou. Kvůli Latifě mám pocit, že bych tam chodit neměla..., ale stejně tak jsem zvědavá, jestli na Cleopatřiných žvástech ohledně Golden Arrowa náhodou něco není.

Jako losos v protiproudu se prodírám davem mířícím k východu. Většina lidí vypadá unaveně a zralá na to jet domů, nebo naopak míří na tu afterparty. My jsme jedni z mála, kteří míří ke dveřím dozadu.

Vchod do zákulisí blokuje dav, u jeviště nás zdrží několik hloučků královen dragu, které se baví s přáteli a fanoušky. Ryan a Lelani se utrhnou, aby si skočili ještě pro jeden drink, mávnou jim a dál se řinu do zákulisí, kam se chci prodat a ujistit se, že Latifah nepotřebuje pomoci s kostýmy.

Konečně se mi podaří proklouznout úzkými dveřmi. Ze dveří na levém konci krátké chodby slyším jásotný povyk a křik. Královny jsou po vystoupení jaksepatří rozparáděné. Vždyť to taky bylo boží. Divila bych se, kdyby za dnešní večer každá z nich nevydělala na dýškách rekordní sumu. Nakouknu do jedné šatny a snažím se skrz moře lidí, paruk a šatů zbystřit

Latifu. V tom zmatku ji ale nevidím, a tak se zády opřu o zeď a spokojeně čekám. Děláváme to takhle vždycky. Latifah bude vědět, kde mě najít, pokud bude potřebovat pomoc.

Stojím teď čelem ke dveřím do odpočinkové místnosti určené pro hudebníky, kterou v tuhle pozdní hodinu většinou obývám jen já a občas nějaká queen, co potřebuje víc místa, než nabízí společná šatna. Dneska je ale odpočívárna plná lidí. Podívám se na mobil – je skoro půlnoc –, teď už snad žádná kapela vystupovat nebude, ne? Odlepím se od zdi a nakouknu do místnosti.

Jakmile zahlédnu bílý kostýmek, docvakne mi to. Odpočívárnu okupují tanečníci, co doprovázeli Latifu. Všichni strkají kostýmy do tašek, nazouvají si boty a oblékají se do kabátů. Několik z nich má stejné černé sportovní tašky s nápisem „LA Dance“ a adresou v centru města. Nadzvednu obočí. Teď už se nedivím, že byli na jevišti tak dobří..., chodí do taneční školy.

Čučím před sebe, i když kolem mě začnou vycházet ven. Pořád se snažím si poskládat, jak to celé zorganizovali. Kde se tu ti lidé vzali? Když se odpočívárna vyliční, rozsvítí se mi oči, protože někoho rozpoznám. Toho chlapa, co přemetem skočil Latifě přímo do náruče. V černých tréninkových kalhotách a bílém tílku se mu rýsuje štíhlá a svalnatá postava, na nohou má pořád černé taneční boty. Když byl na jevišti, nedošlo mi, že je sotva o chlup vyšší než já. Leckterí tanečníci ho poplácávají po rameni, když odcházejí, ale on jen zírá do mobilu a někomu píše s urputností, jakou si já většinou schovávám jen na hádky s Ryanem ohledně toho, kdo by vyhrál v pěstním souboji mezi Black Widow a Poison Ivy.

„Jsi Daniel, že jo?“

Nedojde mi, že jsem promluvila nahlas, dokud šklubnutím nezvedne hlavu, když uslyší svoje jméno. Naše pohledy se setkají a já si najednou připadám, jako by mi bylo třináct a někoho jsem ze srandy prozváněla. Akorát teď už nemůžu položit ten telefon.

„Ehm – já –“ koktám, protože následovat oslovení koktáním byl přesně můj záměr. Tak si tu stojím ve dveřích a šmíruru ho při převlíkání. A aby to nebylo málo divný, ještě znám jeho jméno.

„Potřebuješ něco?“ řekne Daniel tak, jako by bylo úplně normální, že na něj ode dveří šatny mluví nějaká pomatená ženská.

„Jsem kámoška Lawrence – Latify –, jen jsem chtěla říct, že dnešek byl vážně... wow. Fakt parádní. Byl jsi bezvadnej.“

Chtěla bych se propadnout do země. Musí si myslet, že ho balím, když se určitě i do toho strašně červenám. Jak by mu mohlo dojít, že jsem prostě jen společensky nemožná?

„Díky,“ usměje se.

Taky se usměju.

„No, rád jsem tě poznal,“ uchechtne se a obrátí svou pozornost zpátky k telefonu. Tentokrát se ke mně otočí trochu víc zády. Natuká něco rychle na displej a pak zandá mobil do kapsy. Čapne svoji sportovní tašku a hodí do ní zlatý plášť, což mi připomene, proč v těch dveřích vůbec stojím.

Málem se sama plácnu dlaní do čela. Chovám se jako totální pošuk. „MG,“ vyhrknu, když vychází ze dveří a mímí mě. Přinutím svou ruku, aby mu vyšla vstříc. „Promiň, že jsem se nepředstavila.“

Ze záblesku jeho očí pochopím, že moje jméno zná. „Aha, MG. Jo, Latifah o tobě mluvila při zkouškách. Šiješ jí kostýmy, že jo?“ Přehodí si tašku přes holé rameno, odhrne si pramen černých vlasů z očí mandlového tvaru a stiskne mi napřaženou ruku.

Uf, díky, Thore, že se o mně Latifah zmínila. Pohled mi spadne dolů na jeho ruku, velmi opálenou v porovnání s mou téměř průsvitně bledou pokožkou, a překvapí mě síla, jakou sevře mou dlaň. Většina mužů podává ruku jako leklá ryba, ale jeho stisk je perfektní. Ruka mě z toho nebolí ani neštípe, naopak mi jeho ruka přijde... příjemná. Povědomá. Jako bychom se kamarádili už léta.

„Rád tě poznávám, MG.“

„Já tebe taky – ty jo, ty máš vytetovaný logo Aliance?“ Přetočím jeho dlaň a okamžitě si ji přitáhnu blíž k obličejí, abych ji mohla prozkoumat. Ve žlábků mezi palcem a ukazováčkem má malé černé tetování Aliance rebelů. Zvednu oči a podívám se na něj. Tváří se pobaveně. „To je tak super. Já nikdy nesebrala odvalu se nechat potetovat.“ Zastavím se dřív, než dodám: *Používaj na to jehly!*, ale stejně se celá otřesu, když na to mučení jen pomyslím.

Daniel se naplno rozesměje a dál mě nechá zkoumat svoji ruku. Jako by mi četl myšlenky. „Nebylo to tak hrozný.“

„Jak sis vybral, co si necháš vytetovat?“ Chci přijít na to, jestli je opravdický fanda, anebo jen viděl film a řekl si, že tenhle symbol vypadá „cool“. Ve vyhodnocení kamarádského potenciálu je to zásadní faktor.

„Měl jsem za sebou těžký období, a tak jsem chtěl mít něco, co mi každý den připomene, že i malá laskavost...“

„... může znamenat naději pro celou galaxii,“ dořeknu za něj a zorničky se mi rozšíří. Jeho oči udělají totéž. Málokdo zabředl tak hluboko do učení a kultury jediů, aby znal jejich základní filozofické teze. Maximální status nerda: dosažen.

Zhruba v tu chvíli za sebou zaslechnu známý hlas a dojde mi, že se s Danielem pořád držíme za ruku.

„Promiň, že jdu pozdě, MG. Snad vás neruším.“

Matteo.

Pustím Danielovu ruku jako horký brambor a otočím se na podpatku, abych stanula tváří v tvář svému příteli. Děsím se, že si bude Daniela podezíravě přeměřovat, ale s úlevou zjišťuju, že jen stojí ve dveřích a zvědavě si nás prohlíží. Žádné známky žárlivosti; povolím ramena. Do kategorie „vinna“ bych spadala spíš kvůli své reakci, než že by tu opravdu k něčemu došlo.

„Matteo!“ Přiměju se k normálnímu úsměvu. „Konečně tě pustili z práce. Akorát jsme se tu seznamovali s Danielem.“

Ukážu na něj, přestože je to naprosto očividné, když jsme jediná dva lidé v místnosti. „Dneska tančil v doprovodu Latify, bylo to fakt parádní. Mrzí mě, žes o to přišel.“

Po tváři se mu mihne stín, ale rychle to zakryje a potřese Danielovi rukou. „To mě teda mrzí. Kamarád Latify je i můj kamarád. S prací jsem ale úplně neskončil, musím se ještě stavít na stanici –“

„No paráda – všichni už se znají,“ zapřede další hlas za Matteovým ramenem z chodby. Lelani věnuje Matteovi malý úsměv, obejde ho a míří si to za mnou a Danielem. Vlastně si až teď všimnu, že Daniel přilákal na chodbu malé publikum. Za Matteem vykukují i Latifah a Ryan, kdoví jak dlouho už tu okounějí.

„Parádní výkon, ne že by mě to překvapovalo,“ konstatuje Lelani, nakloní se a políbí Daniela na obě tváře jako nějaká nabubřelá Evropanka. „Bylo mi jasné, že vy dva si sednete.“

Nakrčím obočí, když si nejprve myslím, že tím míní mě a Daniela, ale pak mi docvakne, že mluví o Latifě. Takže to proto Lelani celý týden Latifě pomáhala s přípravami. Představila jí Daniela.

„Byla to jízda, říkali jsme si, že to musíme někdy zopakovat,“ přitaká Daniel. „Pro dospělácké kurzy je to ideální.“

„Budeme se na tebe těšit v práci i po práci,“ souhlasí Lelani s úsměvem.

Hotová divadelní narážka na to, aby spustili prudké zaskřípání desky na gramofonu – cože to řekla? Po práci i v práci?

Lelani si všimne mého zmateného výrazu a věnuje mi další ze svých úsměvů kočky Šklíby.

„Sotva jsme se představili,“ uvádí to Daniel na pravou míru. „Na práci nebyl čas.“

Očima skáču z jednoho na druhého. Mám pocit, že jsem se ocitla uprostřed vtipu, ale netuším, kdo má doručit pointu. „Ehm, oukej... fajn.“ *Bacha, ať nezníš přespráliš inteligentně,* MG.

„Samozřejmě, budeme mít spoustu času to probrat v kanceláři. Dnes večer bychom neměli mluvit o práci, ale spíš oslavit váš skvělý výkon.“ Lelani sáhne po svých manažerských superschopnostech a uhladí mou nemotornou odpověď. Opět mi připomene, že přesně z toho důvodu je viceprezidentkou Genius Comics. I když se mi stále nedaří ji prokouknout, mám se toho od ní hodně co učit. Je Obi-Wanem mému Lukeovi. Lukem mému... no, jestli má ona být Luke, tak doufám, že já jsem Rey, a ne Kylo. Tenhle vztah učně a mentora nedopadl úplně nejlíp. Přimhouřím na ni oči a dokážu si ji bez problému představit, jak nade mnou stojí s napřaženým světelným mečem připravená mě zasáhnout.

Lelani na mě pozdvihne jedno obočí a není to poprvé, co mám pocit, že umí číst myšlenky. Naštěstí nemusím svůj výraz nikomu vysvětlovat, protože mě zachrání moje oblíbená módní superhrdinka.

„To teda jo, byl to zatraceně skvělej výkon,“ zvolá Latifah, cpe se do odpočívárny, třese Danielovi rukou a poplácává ho po rameni. „Dokonalost sama!“

Začnou spolu probírat úvodní taneční číslo, a tak nechám Mattea, aby mě zatáhl do malé chodby. Na tváři má něco, co už znám jako jeho „ustaraný výraz“.

„Copak se děje? Mrzí tě,“ – svoje černé svědomí odsunu stranou a Daniela ani nezmíním – „žes neviděl to vystoupení? Budou další. Slibuju.“

„Ne, tím to není.“ Položí mi ruku na záda a přitáhne si mě k sobě. Komukoliv, kdo by se náhodou ocitl v chodbě, by to připadalo, jako že si dva zamilovaní šeptají důvěrnosti, ale já rychle vycítím ocelové napětí, jež se skrývá za jeho ledabylým pohybem. Teď tu se mnou není Matteo. Je tu detektiv Kildaire. „Můžeme si někde promluvit?“

Nepatrně se od něj odtáhnou a snažím se vyčíst z jeho výrazu, co se děje. Sevře se mi žaludek. Promluvit, jakože *Musíme si promluvit*, nebo chce jenom pokecat?

Můj napůl rozjetý vnitřní poplach se mi asi odráží na obličeji, protože mě Matteo něžně sevře, přitáhne si mě blíž a dá mi pusku na tvář. „Jde o případ. Nic jiného.“

Propíchnu ho pohledem. Případ? Golden Arrow. Žádný jiný „případ“ se mě netýká, takže se to musí týkat toho vyšetřování, které jsem mu pomohla uzavřít v létě na Comic-Conu San Diego.

Ryan zřejmě vytuší, že se něco děje, protože si nás bedlivě prohlíží. Mávnou na něj ve snaze ho ujistit, že o nic nejde, a vedu Mattea zpátky do vyprázdněného baru. Sedneme si ke stolu, který mezitím už někdo sklidil.

Z protější strany stolu si mě přeměřuje „detektiv Kildaire“. Nejsem na rande, ale u výsledku.

„Takže... případ?“ nakousnu to a zvednu obočí. „Máte nějakou novou stopu?“ V hlavě mi běží představa fantastické honičky, při které náš superhrdina skáče ze střechy na střechu a uniká policejním vrtulníkům.

„Nic zásadního, ale... zaznamenali jsme něco poprvé po několika týdnech,“ připustí Matteo a opře si lokty o stůl. Ruce si položí kousek od mých, ale vzhledem k tomu, že jde o „pracovní schůzku“, nestisknu mu je. „Musím se vrátit na stanici, ale chtěl jsem se za tebou stavit, než půjdeš spát. Před pár hodinami sebrala hlídka dva dealery.“

Čekám, co z něj vypadne, s trpělivostí Bruce Bannera. *Hulk, ničit, detektive Kildaire*. Od chvíle, co jsme zatkli dvojitého agenta, který před třiceti lety zabil otce mého šéfa, autora komiksů o Hooded Falconovi, bylo ticho – ticho před bouří, jak by napsali v nějakém thrilleru. Lapili jsme bývalého policejního šéfa a jeho dceru, agentku federálního Úřadu pro potírání drog DEA, prakticky při činu a usvědčili je z distribuce drog a ututlání třicet let staré vraždy. Od té doby se třesu na další informace o našem lokálním bojovníkovi za spravedlnost – anonymním občanovi, který přímo pro mě nastražoval vodítka z *Hooded Falcona*, a tím pomohl policii dopadnout

vraha. „A?“ Zatím žádná sláva, ale pořád doufám, že na konci stránky na mě čeká nějaká pecka.

„Spíš bych měl říct, že hlídce někdo udal dva dealery.“

Tohohle navijáku se chytnu navzdory vzrůstající netrpělivosti: „Fajn... a kdo je udal?“

„Golden Arrow,“ odpoví tiše a nespouští ze mě oči.

Zalapám po dechu. „Vážně?“

Matteo mě klidně zvednutou rukou. „Nebo napodobitel, který se za něj jen vydává. Ti se nám pěkně vyrojili od toho mediálního poprasku na Comic-Conu.“

„Napodobitel?“ opakuju po něm jak papoušek. Z Golden Arrowa se stala kulturní ikona a lidi se za něj občas při různých příležitostech převlékají..., ale až teď mi dojde, že Matteo se možná bude muset potýkat s jinými rádoby superhrdiny. Copak nikdo z nich neviděl *Kick-Asse*? Civilisti by se neměli dávat na superhrdinství.

„Pokud ho opravdu někdo napodobuje, dělá to velmi, velmi dobře.“ Vážný výraz v jeho očích hovoří za vše. „Podle mě to vůbec žádný napodobitel nebyl. Hlídka nám je přivedla k výsledku, protože je našla... ve velmi ojedinělých podmínkách.“

Po pažích se mi rozeběhne husí kůže a ve stylu filmového kliše se opatrně rozhlédnu kolem dokola, než se nakloním blíž k Matteovi. Určitě našli něco na místě činu. Něco, co souvisí s Golden Arrowem. „Vrátil se?“

A okamžitě chci vědět proč. Částečně jsem se domnívala, že už o něm nikdy neuslyšíme, protože odvedl svůj podíl služby společnosti. Gauneři byli zatčeni a postaveni před soud. A já jsem se téměř smířila s tím, že se nikdy nedozvím, kdo Golden Arrow byl. Ale jestli se teď vrátil...

„Jsme teprve uprostřed vyšetřování, tak snad toho budu brzo vědět víc. Zatím vím jen to, že rutinní hlídka našla u populárního dealerského rohu dva dealery přivázané lanem k podílní lampě. A pak ještě tohle.“ Sáhne si do kapsy a vytáhne

telefon. Otevře galerii, přeskočí pár fotek a pak mi mobil přisune po stole. „Bylo to zastrčené v uzlu toho lana.“

Je to obrázek vyfoceného důkazu v plastovém sáčku s číslem a označením. Uvnitř se nachází zlatý šíp. Teda, abych byla přesná, malých zlatých šípů je tam hned několik, s pozlacenými dřívky a zlatavými křídélky. Jsou spojené dohromady do tvaru jakési vrhací hvězdice.

Dál mžourám na displej mobilu. „Aha. To je... promakaný. Ale v komiksech se to neobjevuje. Golden Arrow nikdy nepoužil opravdový šíp, ne?“

„Ne.“ Matteo se opře o opěradlo židle. „Jeden z těch dealerů ale označil toho, kdo je napadl, za ninju.“

Odfrknu si.

Matteo nad mým pobavením mávne rukou. „Zkrátka byl schopný. Nebyl to ten klasický ‚nerd v legínách‘. Ostatní, na které jsme narazili, byli totální břídilové. Tohle jsme tu ještě neměli a mně to připomíná zátahy z léta.“

Nerdi v legínách. Tak to mě okamžitě zaujme a zapisuju si za uši, abych eNVéeLka zahrnula do svého příštího komiksu. Ale zpátky k věci. „A měl na sobě plášť? Symbol? Nějaký znak, který by ho spojoval s Golden Arrowem? Víc než jenom kolečko s šípem – tohle mohl vyrobit kdokoliv.“ Abych řekla pravdu, bojím se, že se teď příliš nadchnu, a pak se budu muset vrátit do smutné reality, ze které Golden Arrow navěky odcválal do západu slunce.

Matteo si všimne mé skeptičnosti. „Vím, že toho zatím nemáme moc, ale zdá se mi... Prostě mi na tomhle zásahu přijde něco povědomého. Chtěl jsem ti to jen ukázat, kdyby tě k tomu náhodou něco napadlo, a taky tě chci poprosit, jestli bys nepřihlížela tomu, až ty dva budeme vyslýchat.“

V žaludku mě začne něco šimrat a postupně mi to pronikne nahoru do těla. Matteo má bezvadné instinkty, takže pokud si věří dost na to, aby chtěl ty dva dealery vyslechnout, stačí mi to k tomu, abych sama v hlavě začala přehazovat informace

o Golden Arrowvi jako neznámé v rovnici. Začnou se ve mně probouzet mé spisovatelské sklony, jež chtějí najít rozuzlení další záhady – což je veskrze sobecká tužba. „Chceš, abych za tebou přijela na stanici?“

Matteo pozná změnu v mém výrazu. Už umí rozeznat, kdy nad mým mozkem převezme nadvládu autorská náklonnost k dobrému příběhu. „Ano, ale dneska už je moc pozdě. Bude me je vyslýchat v pondělí odpoledne.“ Zarazí se, zkontroluje mobil a pak ho zastrčí zpátky do kapsy. „Promiň, už se budu muset vrátit do práce. Budeš se zase muset zapsat jako konzultantka LAPD. Kapitán už to schválil, já to všechno ještě dnes večer vytisknu a přinesu ti to.“

Na chvílku mi hlavou prolétne seznam všech závazků, ke kterým jsem už teď upsaná. Ale copak si nechám ujít příležitost spolupracovat na dalším případě, když se na scénu konečně vrátil opravdový Golden Arrow? Ani za nic na světě. „Počítej se mnou.“

3. KAPITOLA

Tlačénice těl uvnitř Zebra Lounge je – pokud je něco takového vůbec možné – snad ještě horší než mačkající se publikum na uplynulé drag revue. Není to zrovna podnik, kde bych chtěla pořádát afterparty, ale jelikož mejdany nesnáším, tak rozhodně nejsem žádný expert. Proplétám se davem, uskakuju stranou a snažím se zmerčit známou tvář nebo místo k sezení. Asi neuspěju ani v jednom vzhledem k tomu, jaká tu jsou kvanta lidí. Požární ochrana by z nás asi neměla radost.

Na konci natřískaného foyer ukážu svou průkazku vyhazovače o velikosti She-Hulky a vysolím nekřesťanských dvacet babek za to, že můžu vstoupit dál do přeplněného klubu. Hned uvnitř je zástup lidí, a když se jim snažím vyhnout, omylem převrhnou stolek. Je na něm černý ubrus – geniální nápad v nočním klubu plném UV prvků, kde není normální světlo. Z desky stolu začne sjíždět malý košík plný skleněných zkumavek s alkoholem a já ho jen taktak stihnu chytit a nedopustím se hned zkraje největšího večírkového faulu. Jsem já to ale ztělesnění půvabu a dobrých mravů. Narovnáám kartičku na straně košíku, na které se píše něco jako VYPIJ MĚ UV aktivním inkoustem. Oklepu se. Jasně, mám do sebe

vyklopit tuhle limču pro vysokoškoláky, co je dost možná cinknutá nějakou znásilňovací drogou? *Díky, nechci.* Ať už to tu Cleopatra připravila s dobrým úmyslem jako welcome drink, bezprizorní alkohol mě děsí.

Místnost je celá černá, ale stroboskopy a světelné lasery tu blikají tak oslnivě, že každou druhou vteřinu je tu světla jak v poledne. Zanedlouho mě z toho začne bolet hlava, ale všechna příkoří za to budou stát, pokud se tu fakt objeví Golden Arrow. Vzduch je nabitý elektrizujícím očekáváním, všichni sem přišli z jednoho stejného důvodu. Přelétnu očima po lidech v klubu a přemítám, jestli je tu někdo z Matteova týmu po tom, co se jim vyrojili napodobitelé Arrowa. Vypadá to, že Cleopatřinu tlachání nikdo nepřikládá velkou váhu, ale stejně. To „ale“ hraje velkou roli. Napadne mě, jestli nemám napsat Matteovi a dát mu vědět, že jsem tady a mohla bych to tu trochu prošmejdít, když už jsem zase ta konzultantka LAPD, ale pak mi dojde, že by to zamítl, a mně se ještě nechce domů. O odpuštění se prosí jednodušeji než o svolení, že jo? A když náhodou spatřím Golden Arrowa, přísahám, že okamžitě zavolám policii. Do té doby jsem tu z čistě společenských důvodů – nic, co by potřebovalo oficiální policejní posvěcení.

Obloukem se vyhnu tanečnímu parketu – ploše okupované lidmi, kteří se o dvanáct centimetrů výš, než by bylo záhodno, pokoušejí tančit. U spousty z nich to vypadá, že už se stihli picnout. Golden Arrow by jim mohl přijít až pod nos a vyzvat je k tanci a asi by to ani nepoznali. Poflakuje se tu tak různorodá sorta lidí, až to připomíná comic-cony. Zahlédnu několik královen dragu, které po vystoupení nesvlékly superhrdinské kostýmy a teď tu mezi těmi lasery a stroboskopy září a blyští se jak disko koule. V davu nechybí ani několik mudlů v kostýmech. Mají na sobě masky Zorra či pláště. Zbystrím i pár triček s logy zlatého šípů. Nechybí tu ani vysoký pán v cylindru, razící si to davem směrem dozadu k baru.

Tu do mě narazí nějaký kluk, je stoprocentně pod parou, neudrží rovnováhu a je cítit přehnaně sladkým alkoholem. Jako zázrakem se mi podaří nás oba narovnat.

„Promiň,“ zahuhlá.

„V pohodě,“ odvětim a nepodlehnu nutkavé potřebě si otřít ruku, dokud mě stále pozoruje. Mám pocit, že i jeho oblečení je uleptané od... bůhvíčeho.

„Ty jsi kočka. Nechceš u mě nakoupit? Limitovaná edice, těchhle už mám jen pár.“ Mluví se mnou jak s vítězem exkluzivní soutěže, nakloní se ke mně a ukáže mi malý sáček, co svírá v dlani. Uvnitř je jakási pilulka, která se mi však před očima jen mihne, protože ji hned uloží zpátky do kapsy svetru. Nevypadala jako klasická „bílá“ tableta, jež se objevuje na večírcích. Spíš taková tobolka.

A jsem sice holka detektiva z protidrogového oddělení, ale i laso pravdy bych vsadila na to, že jsem právě viděla něco nelegálního namixovaného s něčím zakázaným, nacpané do podomácku vyrobených kapslí. Pohoštění na téhle párty má opravdu žalostnou úroveň a já opět krátce přemýšlím nad tím, že dám vědět Matteovi.

„Ne, dík,“ odmítnu.

Týpek jen pokrčí rameny, jako by říkal „tvoje smůla“, a zapluje zpátky do davu. Nepochybuju, že dřív nebo později svoje zbožíčko střeší. Spousta lidí sem zjevně přišla prostě jen zapařit. I to je součást dragové scény. Rockeři a královny dragu. S oběma skupinami si spojuju kulturu mejdanů a flámování. Někteří rockeři a rockerky abstinují a jen si rádi zakalí. Jiní se neumí bavit bez asistence chemie. Dnešní večer však odlišuje kroužek mudlů, který obklopuje obvyklé osazenstvo afterparty po drag show. Tahle ubožátka křečovitě svírají své sklenky a mžourají do temnoty v naději, že spatří opravdového superhrdinu.

Jdu se k nim připojit.

Nikdy jsem nebyla večírkový typ a naštěstí ani Lawrence, ani Ryana tento druh zábavy taky moc nebere. Tím nechci říct,